

15. 9. 2019 - Takovým patří království Boží

1. čtení (presbyter): Mk 10, 13-16

Píseň (Svítá): Svítá 37 - Čest dej

Základ kázání (kmostr): Mt 28, 16-20

Kázání: Vážení shromáždění,

ve křtu člověk vyznává, že nechce být a už nebude sám svůj. Nechce žít podle své přirozenosti, nýbrž proměňovat se v Boží obraz, k němuž je každý člověk stvořen (Gn 1, 27).

V symbolické řeči poezie tak ve křtu člověk „svléká“ starého člověka, a obléká nového (Kol 3, 9-10). Jako člověk svléká staré oblečení, aby si oblékl nové. A jak velký vliv na nás má, jak je někdo oblečen!

Ve křtu tak člověk přijímá, že je před Bohem vinnen. Že si nezaslouží nic z Božích darů, které má. Že je tvorem sobeckým a sebestředným. A že takový být už dál nechce. A nebude. Tak je křest velikou radostí osvobození od sebe sama. Od vlastní minulosti i současných tužeb a přání. Od hlodání svědomí i hořkosti. Od lidských zvyků a tradic.

Ale je také závazkem: Samotné polití vodou a nějaká formulka nic nezmění. Křest neproměňuje člověka, natožpak v Hospodinova věrného. Nemění žebříček priorit lidského jedince ani společnosti.

Je „pouze“ vnějším znamením a společnou oslavou něčeho vnitřního. Něčeho neviditelného. Podobně jako svatba. Také z partnerství neučiní radostný vztah. Obvykle partnerský vztah pokračuje ve stejných kolejích dál. Svatba je také vnějším znamením něčeho neviditelného - láskyplného vztahu dvou sobě rovných partnerů. Také je slavností veřejného vyhlášení něčeho zásadního.

Ve křtu se tedy člověk nejen raduje z toho, že už nebude žít ke svému odsouzení, nýbrž k věčnému životu a radosti. Ale také přijímá závazek, že tak bude žít. Že si dá práci sám se sebou. Že mu bude Bůh v Kristu nejvyšší prioritou a hodnotou. Místo fotbalu, rodiny, práce, kariéry, chalupy, své osobnosti nebo společenských vlivů. Že mu zákony a pravidly budou ty Boží, nikoli lidské.

Proto křesťanství bylo a je velkou hybnou silou proměn lidské společnosti v uplynulých dvou tisících letech své existence. Řada křesťanů totiž vzala vážně událost křtu svého nebo svých dětí. A žili dle slov vyznání svého nebo svých rodičů.

Což je velmi lákavé a líbivé. Zejm. proto, že v takovém výkladu tolik závisí na člověku. Zní důraz na vlastní aktivitu, na vlastním zdokonalování. Pocit zásluhy mají lidé rádi.

Ale co když je pokřtěno dítě?

Snadno se takový křest zdá být bezcenným. Lidské rozhodnutí přece je a musí být veledůležité pro vlastní spásu! Pro získání života věčného i proměnu života biologického v život pokojný, radostný, smysluplný. Ale Matyáš se těžko může dnes zavázat k tomu, co je ve křtu obsaženo.

Rodiče také nemohou nic takového garantovat - zaručit. Stejně jako rodiče nezajistí, že z jejich dětí nevyroste gauner. Ani kvalitními školami, vlastním příkladem ani náboženskou výchovou. Člověk je svobodný - tak se děti rozhodují a mají rozhodovat samy také v otázce vyznání. Tak mohou ze sebelépe vychovávaných dětí se sebelepšími předpoklady vyrůst ti nejhorší lidé.

Tak je pro někoho křest dětí zbytečností. Nesmyslem. V dějinách křesťanství vznikala celá hnutí, která překřtívala již pokřtěné děti znovu v dospělosti. S tím, že křest dítěte je přece neplatný.

Avšak křest dětí má oproti křtu dospělého, nebo alespoň dospívajícího, velkou výhodu. Pokud se člověk dívá dostatečně pozorně a hluboko. Protože stejná nezajistitelnost časného, biologického života platí i v opačném případě. Z dětí bez výchovy a perspektivy mohou vyrůst dobří lidé.

Jak to?

Odpověď ukazuje křest dítěte vlastně mnohem názorněji než křest dospělého. Výrazněji totiž staví před oči, že křest není hlavně o křtěném. Není hlavně o Matyášovi a jeho rozhodnutí. Není hlavně o rozhodnutí jeho rodičů. Protože křest není hlavně o tom dnešním polití a formulkách. Není o lidské aktivitě.

Křest není na prvním místě znamením lidské víry. Lidského rozhodnutí. Lidské chytrosti a pochopení. Protože ty nakonec mnoho

neznamenají. Mohl bych tady kropit vodou zástupy a provolávat nejrůznější formule - a nijak bych se nepodílel na Božím díle.

Protože to, co křestní událost vnějšně naznačuje, symbolizuje - lidskou proměnu, obrácení k Bohu a převrácení vlastních hodnot a priorit - není v první řadě lidským úspěchem a dílem. Jak to dokládají dějiny křesťanství i světa.

Ve křtu jde v první a poslední řadě o Boží milost. O Boží příklon k člověku. O Hospodinovu lásku k tak sobeckému a provinilému tvoru, jakým člověk, zejm. dítě, bývá.

Bez Boží milosti a blízkosti je vše, co člověk dělá, v lepším případě k ničemu. Často ke zlému. Včetně křtu. Mnozí dávají dítě křtít pod tlakem rodičů, prarodičů nebo sboru. Někteří pod tlakem pověry, že se dítě bude mít lépe. Pán Bůh ho více ochrání. Nebude tolik plakat. Že ho Bůh bude mít radši. Že se pak bude moci svobodně rozhodnout stát se křesťanem. Že díky křtu bude spaseno - získá věčný život.

To všechny jsou bludy. Nic z toho není pravda. Lidský rozměr události křtu nijak nezvyšuje šance křtěného na život dle Božích priorit. Ani na vstup do Božího království - do věčné radosti a pokoje po smrti. Naopak někdy bývá lidský křest tečkou za několika setkáními, která k tomu vedou. A křtěného ani jeho rodinu poté v žádném sboru nepotkáme.

Tím prvním a rozhodujícím momentem je Boží čin ve křtu: Boží milost. Hospodinovo rozhodnutí zachránit člověka. Nejprve od sebe samého. Od puzení ke zlu, které je v každém. Od negativních vlivů ze své rodiny, nedokonalého sboru i společnosti. Garantem lidské proměny je Bůh, nikoli člověk - sám nebo rodiče. Pokud se tomuto všemohoucímu garantovi člověk podřizuje.

Boží milost zachraňuje i člověka, který o to nestojí. Který netuší, že každé nadechnutí je Boží milostí. Že Bůh zachraňuje a vysvobozuje každý den - často tak samozřejmě, že takové dění lidé považují za samozřejmé. Nevyhnutelné. Vydobyté vlastními silami a chytrostí.

A pak se diví, jak snadno se tahle iluze tříští pod tlakem už jen mírného utrpení. Už jen trochy zla. Když Hospodin rozhodne, že je načase, aby se člověk probral ze své pýchy a sebestřednosti. Tedy opět k lidské záchraně.

Tak i my se za chvíli budeme radovat také z lidského rozhodnutí Matyášových rodičů. Ale daleko více z Boží milosti, bez níž by toto rozhodnutí bylo k ničemu. Vždyť křesťané křtí pouze z příkazu svého krále - Hospodina vtěleného v Ježíši Kristu.

Budeme se radovat z Boží moci, která člověka vyrvává ze spárů nevyhnutelnosti smrti. Ze spárů nevyhnutelného omlouvání a působení zla ve světě. Ze spárů pocitu vlastní důležitosti, nezávislosti, důležitosti a moci.

Protože člověk sám se uchem jehly, které je branou do Božího království, nikdy neprotlačí. Ale Hospodin dokáže uchem jehly provléct třeba i velblouda (Mt 19, 24-30; Mk 10, 25-31; Lk 25-30) . Třeba i člověka všemi odsouzeného. Třeba i skutečně zlého. Stejně jako může do svého království neprotlačit sebespravedlivé a „docela slušně žijícího.“ I kdyby nastokrát pokřtěného. Ani ti si vstup do věčné i časné radosti, pokoje a smyslu nevybojují. Jak to ukazují také světské dějiny.

Kéž je tedy i nám všem událost křtu připomínkou *Božího* jednání. Ne lidského. Boží milosti, ne lidské moudrosti. Boží svobody, nikoli lidské. Protože právě k Boží moudrosti a svobodě tedy skutečné moudrosti a svobodě, v upřímném křtu člověk teprve vstává na novou cestu. Nebo se zavazuje na tuto cestu vstát se svým dítětem či kmotřencem. Ukazovat jim, kolik nádherné a úžasné Boží milosti člověk požívá každý den. A o kolik víc jí čeká po konci časného života.

Kéž je nám Matyášův křest také připomínkou křtu vlastního. Nebo jeho možnosti. Připomenutím radosti z Boží milosti, která nakonec vítězí nad *vším*. I nad lidským zneužíváním svobody. I nad lidskou pýchou a arogancí. I nad lidským zlem a vinou. I nad smrtí a zoufalstvím.

A kéž je také připomenutím našeho závazku být Božími. Být Božím obrazem. A tak znát Boha i jeho žebříček hodnot. Ten žít a naplňovat. A tak znát Boží pokoj, pravdu a radost, které přesahují lidský život, dějiny, ba celý vesmír.

Amen.

Píseň: 648 – Kristus je má síla